

Pioneeridel on oma seadused. Neid on kaheksa. Seadusi tuleb täita igal pioneeril ja alati. Ainult siis kannab ta õigusega pioneeri austavat nime.

Kuidas mõista pioneeriseadusi ja kuidas neid täita!
Arutame seda koos teiega, oktoobrilapsed.

OLLA USTAV

Ühel koondusel kirjutas tähejuht Peeter tahvlile ja tähelapsed oma märkmikesse kaks lauset:
PIONEER ON USTAV KODUMAALE, PARTEILE, KOMMUNISMILE.

PIONEER ON AUS JA USTAV SELTSIMEES, SEISAB ALATI JULGELT TÕE EEST.

«Need on kaks pioneeriseadust. Neis kordub aga üks väga tõsine mõte. Missugune see on?» küsis Peeter.

«Mina tean. Mõlemas seaduses korduvad sõnad: pioneer on ustav,» ütles Mikk kohe.

«Jah, sul on õigus. Mida aga tähendab olla ustav! Mõtlege selle üle kodus järele,» palus Peeter.

Kodus oli tähelastel tükk tööd. Tuli isa ja ema, venna ja õe, vanaisa ja vanaemagi käest uurida, mida see sõna päris täpselt ikka tähendab.

Tiit jutustas järgmisel koondusel: «Sügisel läks mu vend Aivo armeesse. Ta kirjutas, et andis kaaslaste ees vande. Aivo lubas olla tubli sõdur, õppida hästi ja kaitsta kindlalt kodumaa piire. Tean, et vend peab oma sõna. Mina arvan, et see ongi ustavus kodumaale.»

Reet lisas, et ustav inimene armastab oma kodu ja kodumaad. Ta töötab hästi ja täidab iga talle antud ülesande. Reeda mõtet jätkas Rein: «Minu vanaisa võitles Suures Isamaasõjas. Ühes lahingus saksa fašistidega sai ta haavata, kuid ei lahkunud võitlusväljalt. Ise ta sellest suurt ei räägi. Vanaisa ütleb alati: «Ustav inimene on see, kellega võid luurele minna.» See tähendab, et ta ei vea sind kunagi alt, ta ei reeda sind.»

Kokkuvõtte tegi õpetaja Järv: «Kõik see, millest rääkisime, ongi püha seadus — olla ustav. Missugune sa oled, kas sinu peale võib kindel olla, seda näitab igapäevane käitumine, õppimine ja töö.»

ELJU MARDI

MAIMU LINNAMÄGI

SUUR ÕDE JA VÄIKE VEND

VÄIKE ÕDE
SAI ÜLEÕÕ SUUREKS ÕEKS.
TOHTIS VALVATA NOOREMAT VENDA.
SIIS NII MU LOOTUS LÄKSKI TÕEKS,
TA ARUTAS ISEENDAS.

SEE VÄIKE VEND
OLI IMELIK MEES:
AINA MAGAS, SÕI JA KARJUS.
ÕDE ÜHTSOODU ISTUS
TA VOODI EES
JA AEGAMÕÖDA HARJUS.
SEST EMA EI RAATSINUD KUIDAGI
VÄIKEST VENDA TA SÜLLE ANDA.
EI LUBANUD ÜLEPEA MIDAGI:
EI TÕSTA, EI PESTA, EI KANDA.
KÜLL VIST VÄIKE VEND
SELLEST ARU SAI,
JA LOHUTAS HOOPIS MUUGA:
TEGI PEHME PIHUGA ÕELE PAI,
LAIALT NAERATAS HAMBUTU SUUGA.

LEELO TUNGAL

KUI HEA ON MINU EMA

Illustreerinud ANNE AARE

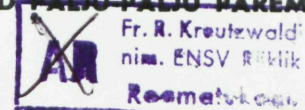
KUI HEA, ET MINU EMA
ON MINU MOODI TÄPSELT.
VIST ÕPPINUD ON TEMA
NII MÕNDA OMA LAPSELT.

ON VÕÖRAS TALLE VALE,
EI KEDAGI TA PELGA,
JA ABIVAJAJALE
EI PÕÖRA IIAL SELGA.

ON VÄGA TARK JA HOOLAS,
ON VALLATU JA VISA.
VAID ÜKSKORD NÄGIN: VOOLAS
TA PÕSKE MÕÖDA PISAR.

MA RÄÄKIMA EI HAKKA,
MIS KÕIK SEL PÄEVAL TEGIN.
MU JONNIPILL JÄI VAKKA,
KUI EMA PILKU NÄGIN.

KUI HEA ON MINU EMA!
MA TEADSIN JUBA VAREM:
ON MINU MOODI TEMA,
KUID PALJU PALJU PAREM.

Täiesti lahutamatu sõprus

HELJU RAMMO

Esti keele tunnis loeti juttu sõprusest. Lugemisele järgnes vestlus. Siis õpetaja ütleski: «Tõeliselt suur sõprus on lahutamatu.»

See lause jäi Kriste-Kajale meelde ning ta hakkas mõtlema, kas tal on ikka oma pinginaabri Kerstiga täiesti lahutamatu sõprus. Nad said ju tõesti hästi läbi. Koolis olid kogu aeg kahekesi koos, kodus jälle helistasid ühtepuhku teineteisele. Ja käisid kord Kriste-Kaja, kord Kersti juures mängimas. Kas nad said veel rohkem lahutamatud olla!

Muidugi said. Enne järgmist tundi müksas Kriste-Kaja

KALJU SAABER

Räimeraha

Jost on väike põngerjas, alles viie aastane. Josti isa on kalur. Jost ei kuule kunagi, kui isa tööle läheb. Veel enne päikese tõusu popsutavad kalurite paadid merele. Kui Jost ärkab, vaatab päike juba Reku plekist joogikausi põhja. Jost näeb isa alles õhtul. Kui Reku väljas röömust kilkama hakkab, lippab Jost kas või paljajalu ukse juurde. Seal isa seisabki, läikivad kummiriided seljas. Isa kalamehesäärrikud on Jostile

pinginaabrit.

«Tead mis, kui me end praegu ühte seoksime, vaat siis meil alles oleks täiesti lahutamatu sõprus!»

«Mismoodi ühe!» ei saanud Kersti esialgu aru.

«Noh, minu roosa patsipaeldga naieks,» osutas Kriste-Kaja paelale oma juustes ja seletas õhinal: «Ühe paelaotsa seome sinu, teise minu randme ümber. Siis olemegi lahutamatud. Eks!!»

«Seome jah!» oli nüüd Kerstigi pikemalt mõtlemata nõus. Kriste-Kaja tõmbas oma ilusa roosa patsipaela juustest välja ning nad tegid, kuidas kavatsenud. Üks paelaots Kriste-Kaja, teine Kersti randme ümber, siku-tasid nad teineteist ja naersid lustakalt, sest olidki lahutamatud mis lahutamatud.

Ühtäkki aga astus õpetaja klassi. Ning juhtus nii, et ta kutsus Kriste-Kaja ükskordühte vastama.

Mõlema täiesti lahutamatu sõbra lõbusafesse silmadesse

kaugelt üle pea. Need on justkui muinasjutu seitsmepenikoor-masaapad. Isa kuub tundub libe nagu külm jäämägi, kuid Jost turnib aina ülespoole, issu sooja kaeluse juurde. Pösk vajub habemele nagu niiskele samblamättale.

«Issu, mis need on!» lükkab Jost sõrmekesega märjal kuuel hõbedast kalasoomust. «Räimeraha,» ütleb isa. «Nii pisi rahad!» imestab Jost. «Aga kallilt saadud,» arvab isa ning naeratab emale.

Jost tahab ka kalameheks hakata. Siis on temagi kuuel sama-sugused räimerahad, mis kallilt saadud.

Nende räimerahade pärast peavad ju mehed terve päeva merel olema. Ja Jost peab ootama. Ja ema peab ootama. Ja vanamemm peab ootama. Ja ka Reku peab ootama. Ootus aga mak-sabki kõige kallimat raha, ütlevad vahel ema silmad, kui tormile kisub. Ja sedasama ütlevad vanaema silmad. Ja ka Josti enda silmad, kui isa ei tule ega tule. Ainult Reku silmi ei näe keegi, sest Reku on väljas kuudis, kuid tema niutumist kuuleb igaüks.

Illustreerinud MARET KERNUMES

tuli nüüd korraga kokkumine. Nad hakkasid kihku-kähku patsipaela lahti näppima, kuid võta näpust... Sõlmed olid sikutamiseiga kõvasti kinni läinud!

Ega aidanudki muu, kui kinnikõidetuil tuli koos püsti tõusta. Et Kriste-Kaja üldse klassi ette pääseks, läks Kersti temaga kaasa.

«Nonoh, mis tsirkus see teil siis on!» küsis õpetaja üllatunult.

«Ei ole tsirkus,» kaitses Kriste-Kaja end ja Kerstit. «See on hoopis täiesti lahutamatu sõprus.»

Klass löi kihama. Kõik ootasid huviga, mis sest täiesti lahutamatu sõprusest nüüd saab. Õpetaja aga tähendas rahulikult:

«Kui lahutamatu, siis lahutamatu.» Ja hakkas ükskord-ühte küsima.

Küsis nii Kriste-Kajat kui Kerstitki. Mõlemad, kujutage ette, said viie!

SILVIA RANNAMAA

Nüüd on sellest varsti kaks-kümmend aastat möödunud, kui eesti lapsed said tuttavaks Kadriga. Täna on see armas vapper tüdruk, kirjanik Silvia Rannamaa raamatute «Kadri» ja «Kasutama» peategelane, jäänud paljude-paljude laste lemmikangelaseks. Ja kindlasti kuuluvad mõne aasta pärast ka praegused «Tähekesed» lugejad Kadri sõprade hulka.

3. märtsil tähistas SILVIA RANNAMAA oma kuuekümnendat sünnipäeva.

Palju õnne!

Uus kodu

Sõbratar jutustas mulle kunagi loo oma isast ja tema koerast. See lugu juhtus üle saja aasta tagasi. Ta isa oli siis alles laps ja elas oma vanematega Kūti vallas. Juhtus nii, et nende perekond pidi nelikümmend versta eemal asuvasse Konnaveresse ümber kolima. Koliti tollal muidugi hobuse-vankriga. Aga paljudest siis ühte vankri-vahesse ära mahtus. Kes jaksas, pidi jala kõndima. Koer, õnnetuke, oli just äsja pojad ilmale toonud. Tal oli neli abitud kutsikat, kes muudkui ema kõhu alla kippusid ja maailmast muud kaitset ei osanudki otsida kui sedasama üht ja ainumat. Vana koer lootis inimeste peale. Inimene aga arvestab looma ikka peamiselt sedavõrd, kuivõrd too on talle kasulik ja vajalik. Peremees tegigi koera kohta eriarve: koer pidi naabrite hooleks jäetama. Ajutiselt, nagu Villule öeldi. Minemahakkamise ajaks sokutati kogu pesakond aita ja uks väljastpoolt haaki. Veel kaua kostis üle vankrirataste logina koeraema niutumine ja ulg. See püsis Villul kogu tee kõrvus. Kui lõpuks kohale jõuti, hakkasid käsud poisile kohe kuklasse käima, nii et mõtlemise mahti sugugi ei jäänud. Kui poiss viimaks uneasemele pääses, oli ta jälle seal, endises kodus. Aidavangi jäänud sõbra juures. Süda valutas. Ei aidanud teadmine, et uus

kodu oli vanast suurem ja igas tükis parem. Vanasse oli koos mälestustega maha jäänud tema sõber. Tema koer!

Poiss tegi vapra otsuse: saagu, mis saab, aga ta kaupleb isalt loa ise koerale järele minna. Esialgu tuli ainult kannatlikult oodata.

Siis aga juhtus midagi üpris ootamatut. Poiss ammutas parajasti uuest karjakaevust vett, kui äkki sörkis avali väravast sisse ei keegi muu kui tema koer! Jahmatusest pillas Villu ämbri kaevu.

Tema koer? Kas ikka tõesti?

Jah, see oli ta nüüd küll. Üleni tolmune, kohutavalt kõhnunud, kõht ripakil vastu maad, aga ikkagi tema koer. Ja näe imet ime otsa: suus rippus tal üks kutsikatest!

«Ema, ema! Tule siia! Rut-tu! Tule vaata, kes siin on!» Aga äkki — keset kõige suuremat vaimustusefuhinat pööras koer ringi ja kihutas tuldud teed tagasi. Väike kutsikas ukerdas rohus, vana koer jooksis ühtevalu kaugemale. Poiss hüüdis ja vilistas, kuid loom ei seisatanudki.

Ema, kes kisa peale kohale oli jõudnud, ohhetas ja ahhetas, kutsus isagi imet vaatama. Sedaaegu kui isa kohale jõudis, ilmus nende koer sündmuspaigale tagasi, teine kutsikas turjapidi hambus. Nii jooksis ta edasi-tagasi, kuni oli kõik neli kutsikat viimasest peatuspaigast kohale saanud. Ainumõeldavale kohale maailmas, oma pererahva juurde.

Illustreerinud
VALLI HURT

SIIS NUTAD SIIN ÜKSIPÄINI ÕUES, MAIEKE! AGA SELLEPÄRAST, ET MUL ON HIRMUS KÜLM, AGA EMA

ARUSAAMATU LUGU • MIKS SA
MAGDA LUIDE • PÕHIUS

HELJO
MÄND

KASS

KASS ON NÄTUKE AUTO MOODI. TAL ON MOOTOR KÕHUS. KASSI MOOTOR TÖÖTAB NURR-NURR, NURR-NURR, AGA KASS EI LIIGU. TA HOOPIS LAMAB, SILMAD KINNI. MIKS TA LASEB OMA MOOTORIL VURISEDA, KUI ISE TAHAB MAGADA? TA ON VIST RUMAL.

SAABASTEGA KASS ON TARK. KUI MINA ENDALE KASSIPOJA SAAN, SIIS PANEN TALLE KOHE SAAPAD JALGA JA MINU KASS SAAB TARGAKS. AINULT EMA ÜTLEB, MEIL POLE KASSI VAJA, MEIL POLE HIIRI. AGA MINA ARVAN, ET HIIRI VÕIB OSTA. VALGEID HIIRI MÜÜAKSE POES.

Illustreerinud
ELLE TIKERPÄE

PAKANE

KÜLM ON LIHTSALT KÜLM, AGA PAKANE ON PÄRIS KÜLM. TEMA TULEB SIIS, KUI LUMI ON MAAS, JA HAKKAB IGALE POOLE JÄÄD TEGEMA. JÕE PEALE JA JÄRVE PEALE JA VEETÜNNI PEALE, AGA TÄNAVA ÄARTELE TEEB LIULASKMISE RIBAD. KES EI TAHA LIUGU LASTA, SEDA HAKKAB VARBAST NÄPISTAMA. KES AGA LIUGU LASEB, SELLELE TEEB PAKANE ILUSAD PUNASED PÕSED. ÖÖSEL MAALIB PAKANE AKENDE PEALE JÄÄLILLI JA RAPUTAB PUUOKSAD HÄRMATIST TÄIS. AINULT JÄÄTIST TA EI OSKA TEHA. TAL EI OLE SUHKRUT EGA PIIMA.

EI TULE MIND VEEL TUPPA KUTSUMAI • TUBA KORISTADA. MEELDIB

• OI, EEVAKE, MIKS SA TOA NII SEGAMINI OLED AJANUD! AGA SELLEPÄRAST, EMME, ET MULLE VÄGA

TÜRGI LUULETAJA
FAZIL HÜSNÜ DAGLARCA

RÕÕM

Mu ema
igal hommikul
viib lasteaeda mind.
Mind saadab ema,
ja rõõmus ta -
just nagu teda
viiks aeda ma.

OLEN JUBA SUUR

Ema, sa ütlesid mulle,
kui tähed öötaevas
sirama löid:
uinu, siis sirgud suureks.

Nii ütlesid mulle, ema,
kui tähed sirama löid.
Näe, kasvasin suureks juba -
ühest kümneni lugeda võin!

TAEVAS

Miks taevas alati liigub, ema?
Miks liigub ta isegi siis, kui seisan,
aga minule näib, et ma lähen.
Miks taevas kui sinine järv, ema?
Aga juua ma temast ei saa,
kuigi kurk kuivab vähe.
Miks taevas, mis ligi-ligi,
end minu eest mõnikord peidab,
siis uuesti silmitseb mind,
ei ööselgi magama heida?
Mispärast?

Vene keelest tõlkinud OLIVIA SAAR

VENE KIRJANIK
VALENTIN BERESTOV

TERE HOMMIKUST

Ärkan, kui tuba on pime veel,
kuulen - pliidil keeb mühinal tee.
Seinal tulehelk tantsib kadrilli,
külm on aknale maalinud lilli.
Ongi aeg tõusta - mind ootab kool.
Ämbrisang kõlksatab köögi pool...
Hõikan: "Tere hommikust, ema!"
Klõps! süütab tule vastuseks tema.

© Издательство
Tõlkinud VENDA SÕELSEPP
«Детская литература», 1975 г.

VENDA SÕELSEPP

ÕNNESEEN

Kas te teate - olen küll üks õnneseen ma!
Ah et miks või? Kohe teile selgeks teen ma.
Oma ema ükski lill ei ole näinud,
üle niidu käsikäes nad pole käinud.
Pilvelapsed ei saa ema kallistada -
tuul neid pillub igatühte oma rada.
Aga mina tunnen nagu pehmeid pilvi
enda ümber ema käsi, näen ta silmi.
Niidule ja metsa, trammile ja linna
käsi tema peos ma alati võin minna.
Kui vaid soovin - oma emmele teen pai ma,
sellepärast olengi üks õnneseen ma.

Illustreerinud ENE PIKK

NAKSITRALLIDE KUULSUS

(Algus «Tähekeses» nr. 2.)

Muhv ja Sammalhabe olid vapustatud. Muidugi mõistsid nad naise pealetükiva käitumise kõigiti hukka, kuid hammustamine oli nende meelest siiski liig mis liig.

«Kingpool!» ütles Sammalhabe rangelt. «Sa hammustasid daamil Mis sulle ometi sisse on läinud?»

Kingpool jäi täiesti rahulikuks.

«Hiljuti läks mulle sisse üks šokolaadikompekk,» vastas ta. «Aga ega ma ennast sellepärast ikka väntsutada kah ei lase.»

«Sa oled nagu mõni koer,» vangutas Sammalhabe pahaselt pead.

«Aga igatahes mitte sülekoer,» teatas Kingpool. Õnneks sai naine oma ehmatuses kiiresti üle ja püüdis halva mängu juurde head nägu teha.

«Oh sa mu väike kelmike,» ütles ta ja ähvardas Kingpoolt sõrmega.

«Ega ma siis paha pärast... Ei maksa teinekord nii äkiline olla.» Ta üritas isegi jälle naeratada, see aga kukkus tal siiski üsna virilalt välja. Lõpuks ta eemaldus ning läks tagasi oma lauda. Nii ei tulnud vahejuhtumist suuremat sekeldust, kuid tuju oli naksitrallidel ometigi rikutud.

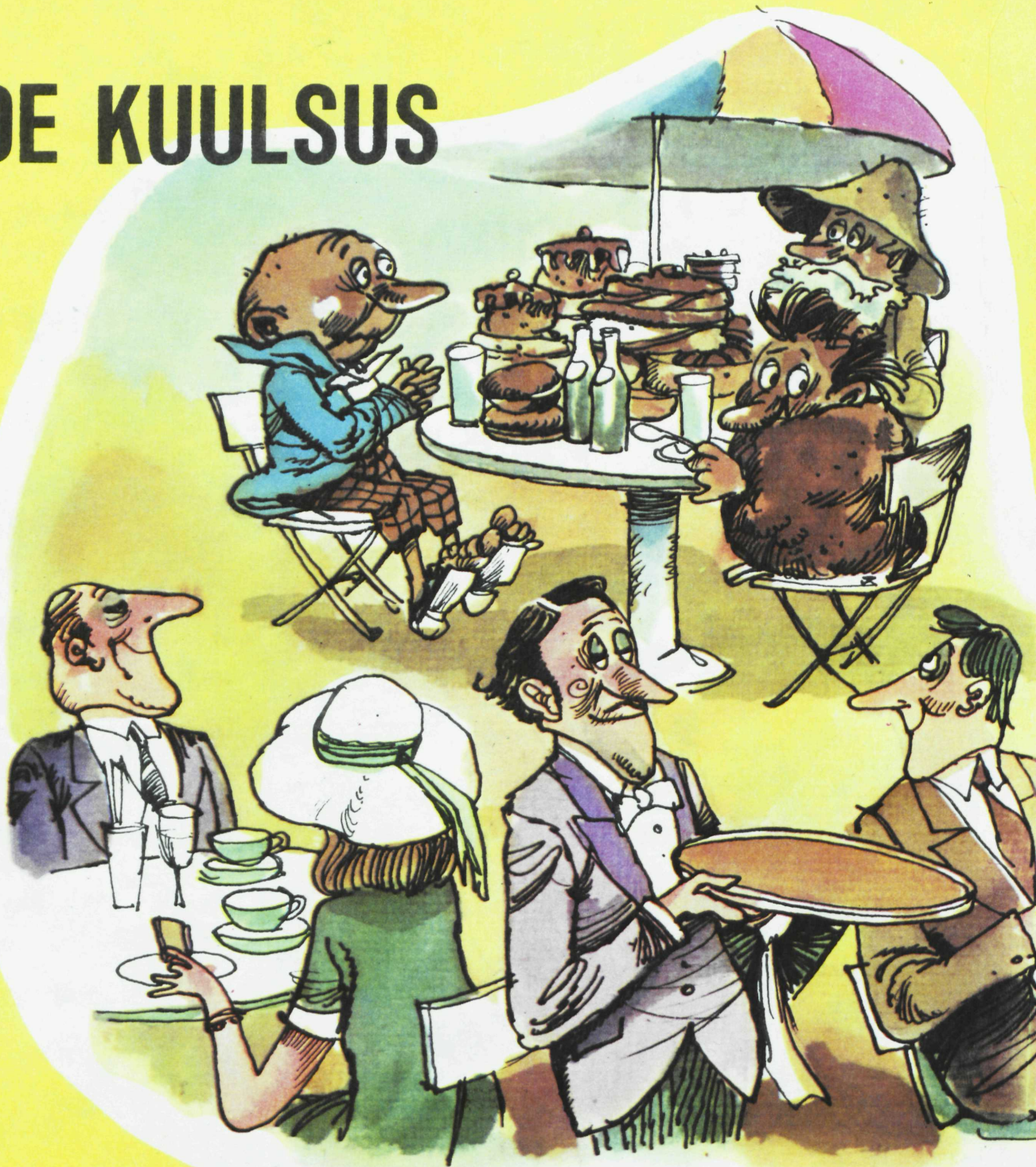
«Ehk läheksime hoopis minema?» ütles Muhv mornilt.

Teised olid selle ettepanekuga otsekohe nõus. Tõepoolest, mis sa ikka istud siin tähelepanu keskpunktis, kus sind iga hetk sulle võidakse kahmata.

Kuid paraku olid naksitrallid lahkumisega hiljaks jäänud.

«Tere tulemast meie tagasihoidlikku vabaõhukohvikusse, mul on suur heameel teid teenindada!»

Seda ütles ettekandja, kes naksitrallide juurde

oli astunud ning hakkas nüüd kandikult iga-suguseid kooke ja mitut seltsi limonaadipude-leid lauale laduma.

«Vabandage,» pomises Sammalhabe. «Siin peab mingisugune eksitus olema, me pole ju üldse veel midagi tellinud.»

Ettekandja neresatas.

«Ärge muretsege,» ütles ta. «Maja maksab.» Ning märganud, et naksitrallid temast hästi aru ei saa, lisas ta selgituseks:

«Teie ju päästsite meie linna rottide käest. Ilma teieta oleksid rotid kõik kohviku koogid kuni viimseni nahka pistnud ja vaevalt et jahugi oleks järele jäänud, millest uusi kooke küp-setada. Sellepärast kostitab kohvik teid nüüd tänutäheks ilma rahata.»

Ettekandjal sai kandik tühjaks, ta soovis naksitrallidele head isu ja eemaldus.

«Küll ikka koormas laua kookidega üle,» nen-tis Kingpool rahulolevalt.

«Tõepoolest,» noogutas Muhv. «Ma kardan, et kogu selle koogikoormaga me küll toime ei tule.»

Sammalhabe aga ütles:

«Koogikoorem koogikoormaks. Mind on hoo-

pis kuulsusekoorem rõhuma hakanud.»

Muhv noogutas.

«Ka mina ei arvanud, et kuulsust nii raske on taluda,» ütles ta.

«Kõik inimesed vahivad meid nagu mingisugu-seid imeloomi. Ja siis veel see hirmus väntsutamine...»

«Sellest kõigest võib meid päästa ainult kor-ralik puhkus,» leidis Kingpool.

Nad asusid sööma, et kiiremini puhkusele pää-seda. Ning hoolimata kuulsusekoorma rõhumi-sest hakkas neil kooke süües tuju vähehaaval paranema.

«Minu mõõt on täis,» teatas Muhv viimaks.

«Ka mulle ei mahu enam midagi sisse,» ohkas Sammalhabe.

Ning Kingpool ütles:

«Ühe koogi pealt jaksan ma veel marjad ära süüa, ja siis on lõpp.»

Laud aga otse ägas koogivaagnate ja limonaa-dipudelite all, mida ettekandja iga natukese aja tagant juurde tõi.

«Me palume väga,» pöördus Sammalhabe ette-kandja poole, kui see täis kandikuga järjekord-selt nende laua juures peatus. «Ärge meile

tõesti enam midagi tooge. Koogid on muidugi äärmiselt maitavad ja limonaad kihiseb suure-päraselt, aga igal ajal on siiski oma piir.» Ettekandja kehtas õlgu.

«Ma saan teie olukorrast aru,» ütles ta kaas-tundlikult. «Ja ega ma kohviku poolt enam midagi ei too. Aga küsimus on selles, et ka kohviku külastajad soovivad teid kostitada. Näiteks daam, keda hammustati, tellis oma arvel teile kakskümmend neli kooki.»

Sammalhabe oli jäänud silmitsema varblasi. kes vabaõhukohviku laudade ja foolide vahel raasuke si otsides ringi hüppasid.

«Te võiksite need koogid ju linnukestele jaga-da,» ütles ta nüüd.

Kuid ettekandja raputas pead.

«See ei sobiks sugugi,» leidis ta. «Niisugune asi võiks tellijat solvata. Mis teie jaoks on tel-litud, sellega peaksite katsuma ikka omal jõul toime tulla.»

Nende sõnade juures ladus ta laua veelgi tihe-damalt täis ja lahkus kiirustades.

Naksitrallid vaatasid nõutult üksteisele otsa.

«Paar suutäit veel, ja meie tervis on kogu puhkuse ajaks rikutud,» ütles viimaks Muhv. «Mul on niisugune tunne, et me peaksime siit põgenema.»

«Paistab tõesti, et muu nõu ei aita,» noogutas Kingpool. «Katsume oma kuulsuse eest jalga lasta.»

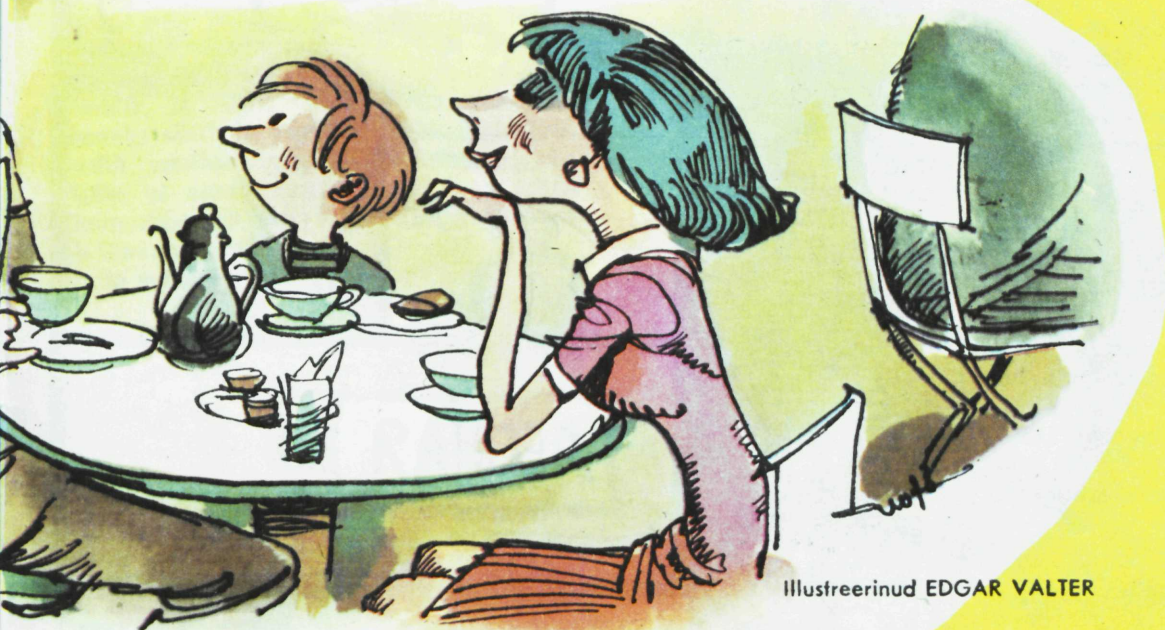
Sammalhabe vajus hetkeks mõttesse.

«Kuulsus on nagu vari, mis sind igal pool jäl-i-tab,» ütles ta siis. «Kord juba väljateenitud kuulsuse eest põgeneda pole sugugi kerge. Aga vähemalt proovi ju võiksime teha.»

Nõnda oli asi otsustatud ning nad asusid põge-nemiseks sobivat silmapilku varitsema. See ei lasknudki ennast kaua oodata. Vaevalt oli ette-kandja ühe kaugema laua juures arve tegemise süvenenud, kui naksitrallid ennast kiiresti tooli-delt maha libistasid ja kohvikust välja hiilisid. Muhvi auto seisis natuke maad eemal parkimis-platsil ning nad pistsid nüüd kõigest jõust sin-napoolle jooksu.

«Küll on alandav,» löötsutas Sammalhabe. «Me pole milleski süüdi, kuid peame põgenema nagu mingisugused sulid!»

«Ja mille eest?» kiitis Kingpool takka. «Iseenda kuulsuse eest!»

Illustreerinud EDGAR VALTER

Em MINU EMA VÄGA HEA,
TÕÕ TAL ÕSNA RASKE,
IGAT ASJA HÄSTI TEAB,
KÕIGI VASTU LAHKE.

KUI MA OLIN HAIGE VEEL
ROHUD OSTIS SIIS,
KEETIS MULLE KUUMA TEED,
ARSTI JUURDE VIIS.

KUI MA EI OSKA EESTI KEELT,
AITAB HÄDAST VÄLJA,
TA TEEB IKKA AINA VEEL,
IGAS KOHAS NALJA.

ALLAN REITSNIK,
Rannu 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

Mängu-Pille sinilill

VÄIKE MÄNGU-PILLE
KINKIS MULLE SINILILLE.
AGA MÄNGU-PILLE EMA
KINKIS MULLE KLEIDI KENA.
JA SIIS MÄNGU-PILLE ISA
ÜTLES: ÄRA KINGI LISA.
TOHMU, MÄNGU-PILLE VEND
ÜTLES: ÄRA SEGA MIND.
ISE MAGAS NAGU KOTT,
MAGAS NAGU KARU-OTT.

VILVE VANA,
Vana-Koiola 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

Minu vana-vanaema

Minu vana-vanaema on väga vana.
Ta on juba 85-aastane. Meie õega
kutsume teda mammaks. Mamma on hea.
Ta ajab meid hommikuti üles. Praegu on
ta haige. Varem tegi ta meile enne kooli-
minekut süüa. Ta jutustab oma noorusest.
Sellest, kuidas ta karjas käis ja talus teeni-
mas oli. Vahel räägib ta meile koertest
ja hobustest. See on väga lõbus.

LAULI LEPASEPP,
Tallinna 34. 8-kl. Kooli
IIb klassi õpilane

Pinginaaber

Käin II klassis ja olen kogu aeg istu-
nud Kaidiga. Kaidi on minu pingi-
naaber. Ta on hea, aus ja korralik tüdruk,
õpib hästi. Ka mina püüan hästi õppida.
Me elame teineteisele lähedal ja mängi-
me tihti koos.
Praegu on jahedad ilmad ja Haapsalu
lahel jää päris kõva. Käisime Kaidiga
uisutamas. Möödunud aastal õppisime
koos uisutama.
Meil on kodus ka koerad. Kaidil on suur
pruun puudel. Tema nimi on Jerry. Tore
on kui Jerry ka jääle viime. Hoiame tal
rihmast kinni ja siis saame prii sõidu.
Minul on kodus pisike koerake. Minu
koera nimi on Simba. Simba on veel väi-
ke, kuid oskab nii toredasti mängida.
Simbaga ei ole kunagi igav.

SIGNE BURMEISTER,
Haapsalu 8-kl. Kooli
IIa klassi õpilane

Meil tehakse rohelist pastat

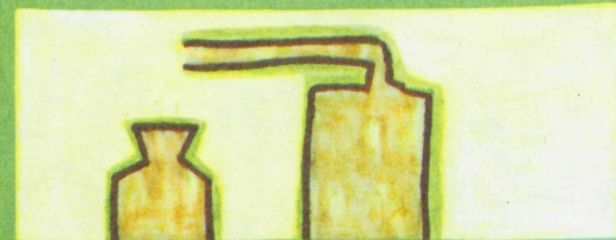
METSAS
KASVAB
PALJU MÄNDE.

TÖÖLISED
KOGUVAD
OKKAD
KOKKU.

KALLURID
VEAVAD OKKAD
SARU
LAUTSEHHI.

MASIN
VALMISTAB
OKASTEST
ROHELIST
PASTAT.

SEE VIHAKSE
MOSKVA
TEHASESSE,
KUS TEHAKSE
HAMBAPASTAT.

KALEV PERSIDSKI, Mõniste 8-kl. Kooli I klassi õpilane

Kus ma elan

Minu kodu asub Mõnistes. Ümber ringi laiuvad metsad aga maja taga on suur soo. Kui minna murakale või jõhvikale, siis võib kohtuda lätlastega, sest meie ligidal on Läti NSV piir.

Metsas elavad jänesed, oravad, kitsed ja metssead. Harva hulgub ringi ka mõni kuri hunt, kes murrab teisi loomi. Kõige ilusam loom metsas on põder. Ta ei karda kedagi. Oma uhkete sarvede ja tugevate jalgadega annab ta vaenlastele hoope. Minu isa on jääger. Ta hoolitseb talvel loomade eest.

Ka meie, lapsed, aitame teda.

REIN LEPP,
Mõniste 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

Käisin teatris

Ühel pühapäeval käisime oma klassiga nukuteatris. Vaatasime nuku näidendit «Elevandipoeg». Küll oli see aga tore näidend! Elevandipoeg oli uudishimulik, ta tahtis teada, mida Krokodill lõunaks sööb ja veel kõike muudki. Krokodill venitas Elevandipoja nina pikaks. Mulle ei meeldinud Lövi, sest ta tahtis Elevandipoega ära süüa. Kõige armsam oli Elevandipoeg.

Mulle meeldib teatris käia.

MAIRI KILK,
Kose Keskkooli
IIa klassi õpilane

KLAABU VÕRKPALLI
määras loos Palde 3. Keskkooli IIa klassi õpilasele **TOOMAS SARAPILE**. Toomas oli üks neist 380 lapsest, kes Eino ja Ene sporditulemused õigesti ära mõistatasid.

NÄSINIIN

Näsiniin kasvab meie metsades ja puisniitudel. Ta on väike hõre põõsas. Õitsema hakkab ta varakevadel, kui metsas on kohati veel lundki. Õitsemise alguses ei ole põõsakesel lehti, õitsemise lõpupoole ilmuvad okste tippudesse lehetutid.

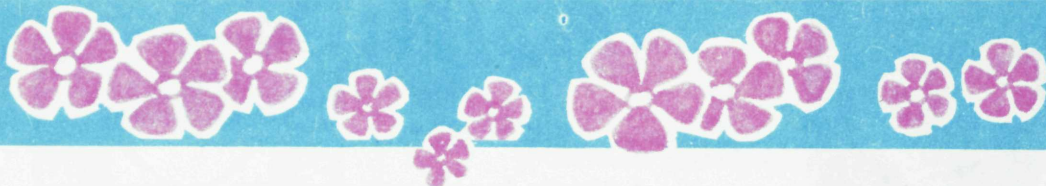
Näsiniine ilusad lillakasroosad õied on tihedalt ümber raagus okste. Õitsemise ajal paistab ta meile juba kaugelt silma. Õied meenutavad hariliku sireli õisi, seepärast kutsutakse teda mõnel pool ka metssireliks. Õitel on tugev lõhn. Õitsva näsiniine ümber lendlevad mesilased, liblikad ja kärbsed. Neile on näsiniin esimeseks kevadiseks meetaimeks.

Suvel ei paista näsiniinapõõsake teiste taimede seast hästi välja. Märkame teda alles siis, kui okstel valmivad piklikud erepunased marjad nagu pärlid.

Nii õite kui ka marjadega oksad on väga ilusad. Mõnikord tahavad inimesed neid murda tупpa toomiseks. Näsiniine oks aga on väga sitke, teda murda pole kerge. Tuleb tahtmine võtta appi hambad. Kuid ettevaatust! Näsiniin on Eestis üks mürgisemaid taimi. Kooses, õites ja marjades on inimesele ohtlikke mürkaineid. Juba mõne marja söömine võib panna ohtu meie elu. Näsiniine koore närimisel hakkab suu nagu põlema ja läheb seest villi. Tупpa toodud õitsvad oksad panevad oma tugeva lõhnaga pea valutama.

Igal pool näsiniin ei kasva. Eriti linnade ümbruses on ta muutunud haruldaseks. Kaunite õite pärast on inimesed näsiniint siit palju murdnud ja pannud ta hävimisohtu. Et see ilus põõsake hoopis ei kaoks meie loodusest, võeti ta Eestis looduskaitse alla. Ka mitmetes feistes maades on näsiniin looduskaitse all.

ÕIE JAAGOMÄE

PIDUPÄEVATORT KÜPSISTEST

Tordi valmistamiseks on vaja:

5 väikest või 2 suurt ja 1 väike pakk küpsiseid. («Male», «Ekstra», «Sadko», «Kohvi», «Suvi», «Sidruni», «Fantaasia».)

3 pakki kohupiima
1,5 klaasi piima
suhkrut

2 klaasi hapukat mahla.
Kohupiimale lisa maitse järgi suhkrut ja sega hästi läbi, lisa piim ja sega uuesti.

Küpsised leota mahlas veidi pehmemaks ja lao nad koogialusele ühe kihina. Küpsisekihile määri kohupiim ja sellele lao uuesti küpsised. Retseptis antud küpsistest saad kolm kihti. Kõige peale pane jällegi kohupiim.

Tordi võid kaunistada kompotimarjade, marmelaadi või kommitükikestega.

Kui tort on valmis, pane ta külma kohta seisma, et küpsised hästi läbi imbuksid.

Koogi, tordi ning võileiva kõrvale sobib pakkuda kuumi jooke (teed ja kohvi) või külmi jooke (limonaadi ja morssi).

Morssi saab valmistada mahlast, siirupist, keedisest ja ka värskest puuviljast ning marjadest. Morssi võib talvel juua ka soojalt.

MAHLAMORSS

1-2 klaasi puuvilja- või marjamahla

1 l keedetud vett
suhkrut.

Suhkur lahusta kuumas vees. Jahtumisel lisa mahl. Kui jook on liiga hapu, lisa veel suhkrut.

SIIRUPIMORSS

Pool klaasi marja- või puuviljasii-
rupit

1 l keedetud vett.

Vesi lisa siirupile ja sega. Kui jook on liiga magus, lisa veidi sidrunihapet või haput mahla.

KEEDISEMORSS

1 klaas marjakeedist
pool klaasi haput mahla

1 l keedetud vett.

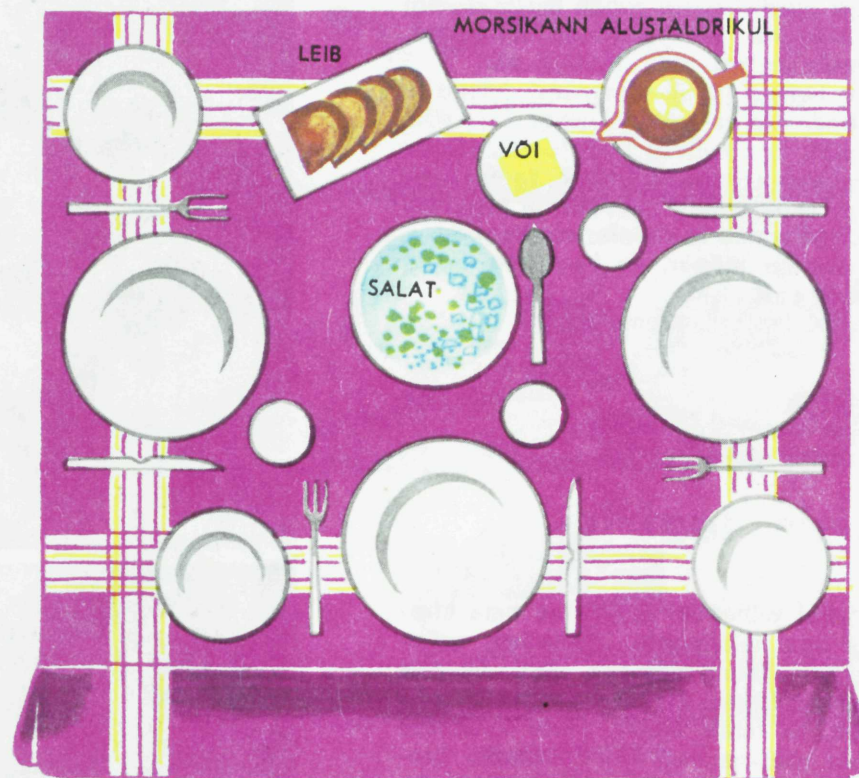
Keedis lahusta kuumas vees. Jahtumisel lisa hapu mahl.

Morssi valmistamiseks peab kasutama keedetud vett, muidu tuleb joogi peale vaht.

Jahtamiseks võid morsisse panna jäätükke.

Lauale anna morss kannus või juba klaasidesse valatult.

Morsiklaasi võid panna kõrre.

KARTULISALAT

Selle retsepti järgi valmistatud salatist jätkub kolmele inimesele.

Salati valmistamiseks on vaja:

4 suuremat kartulit

1-2 hapukurki

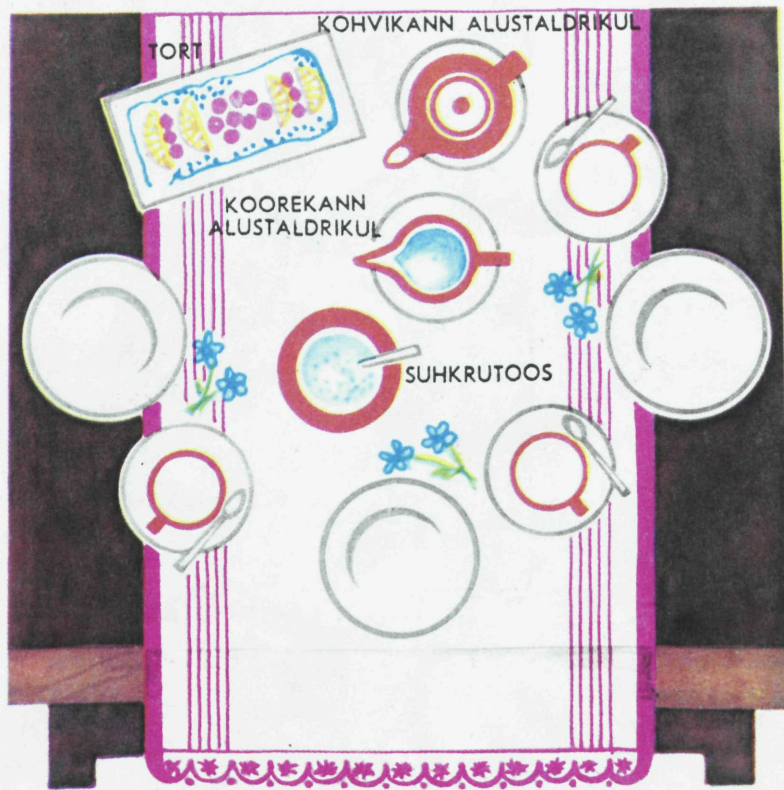
pool klaasi hapukoort või majoneesi

rohelist sibulat.

Kartulid keeda ära ja jahuta, siis koori ning lõika väikesteks kuubikuteks. Kurk lõika samuti väikesteks tükkideks. Tükeldatud toiduained sega hapukoore või majoneesiga. Lisa maitse järgi soola. Salati võid lauale anda kausis või salatiga katta võileivad.

Pealt kaunistada salat rohelse sibulaga.

I S U!

Joonistanud KARIN NIINEPUU

Laua võid katta ühe suurema või mitme väiksema linikuga. Igale lauale sobivad lilled või oksad. Kohvi-, morsi- ja piima- või koo-rekannu alla paneme väikese alustaldriku, sest muidu võib laudlina või laud ära määrduda. Esimese joonise järgi lauda kattes peab noa asetama paremale ja kahvli vasakule poole taldrikut.

Kahvel aseta lauale, harud üles-poolle ja nuga teraga taldriku poole. Taldrikust vasakule pane väiksem taldrik leiva jaoks. Kui tood salatikausi lauale, ära lusikat salati sisse pista, vaid pane ta lihtsalt kausi kõrvale lauale, kumerus allapoole. Teisel joo-nisel on kaetud kohvilaud. Kohvi-tass aseta koogitaldrikust pare-male ja lusikas alustassile.

ASTRA TEELEM

NUGA ja **LUSIKAS** on nii vanad, et täpseid andmeid nende tekkeloo kohta pole. Arvatakse, et nuga on üks vanemaid tööriistu. Esimesed noad tehti kivist või luust. Ka lusikas on väga-väga vana. Vanimad lusikad olid samuti luust. Esimesed lusikad valmistati tõenäoliselt kiviajal, siis, kui inimene hakkas tuld kasutama ja kodustas koera.

KAHVEL tekkis hiljem kui nuga ja lusikas. Selle saemislugu teame seepärast ka täpsemalt. Ühe ränduri päevikus avastati niisugune märkus: «Kui inimesed söövad liha, kasutavad nad väikesi harke. Kätega polevat hea süüa, sest kõigil pole käed alati puhtad.»

Need read on kirjutatud peaaegu nelisada aastat tagasi. Siis, kui polnud ei autot ega lennukit, ei raadiot ega televiisorit, ei külmutuskappi ega õmb-lusmasinat.

Esimesed kahvlid, mida rändur nägi Itaalias, olid kahe pika haruga, käepidet polnud. Selle asemel oli nikerdustega nupp. Veel räägitakse, et kahvel leiu-ta'i siis, kui inimesed hakkasid kandma suuri ja laiü piiskraesid. Need kraed olid nii laiad, et pea tundus o'levat justkui pitsist taldrikul. Niisuguse krae kandjal oli kahvliga loomulikult mõnusam süüa kui kätega. Meile tundub see küll muinasjutuna, aga kes teab: võib-olla oligi nii! Kui kahvlid ilmusid, siis nuga päris söögiriistana veel ei kasutatud. Suurele lauale pandi vaid üks-kaks nuga. Porselanist **TALDRIKUID** siis ka veel polnud. Nende asemel kasutati mõnel pool suuri leivatükke. Taldrikuid ja suurätte hakati hiljem tarvi-tama.

Muuseas, vanimateks toidunõudeks on savipotid, -kausid, -kannud.

Inimesed ei olnud vanasti nii puhtad kui praegu. Silmi ja käsi ei pestud iga päev. Arvatakse, et mus-tade kätega söömine oligi üheks põhjuseks, miks leiu-tati söögiriistad.

Seda sa aga tead, milleni võib viia pesemata kätega söömine.

JOHANNES PIRITA

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 3 — 1978. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Koikas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste. Vastutav sekretär J. Pirita, kunstiline toimetaja E. Pikk, korrektor A. Jürgens. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; kooliellu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 2. II 1978. Trükkida antud 21. II 1978. Trükkijana 70 000. Ofsetpaber nr. 1. 60x90.8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.65. MB-00888. Teillimise nr. 457. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ASTA VENDER! Joonistus «Soovime õnnel!».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-вета Пioneерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстон-ском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200090, Пярну маantee, 67-а. Ад-рес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 457. Тираж 70 000.

LURAJA KLUBI

PEAKS LUURAMA,
KUSTPOOLT
KINDLUST RÜNNA-
TA.

LUURAJAL ON MASKEE-
RIMISÜLIKONNAST
ALATI ABI!

HURRAA
MEIE VÖIT!

JÄRGMISEL
PÄEVAL...

